ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ С УЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Засіченко А.В., здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Інформатизація є важливим фактором зміни якості життя суспільства, адже в сучасних умовах рівень і спосіб життя починає все більшою мірою залежати від рівня та якості послуг, культури, освіти, організації роботи, що в свою чергу, об’єднує суспільство сталими зв’язками.

Інформатизація впливає на всі сфери людського життя : сприяє зростанню продуктивності праці, поліпшенню керованості економікою, розвитку наукоємних виробництв та високих технологій, збагаченню духовного життя та подальшій демократизації суспільства тощо. Інформаційні технології відкривають нову сторінку в розвитку науки і життя суспільства в цілому. В політичній площині перехід суспільства до інформаційної стадії розвитку дає можливість використовувати демократичні інститути як інструмент соціального панування. Інформатизація в сфері економіки веде до появи нових галузей виробництва, змінює саме уявлення про реальний сектор економіки, що включає в себе віртуальну реальність в мережах телекомунікацій, і зокрема в Інтернеті. Різко зростають можливості і масштаби руху капіталів, з надзвичайною швидкістю і легкістю здійснюються фінансові операції [1].

Таким чином, інформатизація – це процес широкомасштабного використання інформаційних технологій у всіх сферах соціально-економічного, політичного і культурного життя суспільства з метою підвищення ефективності використання інформації і знань для управління, задоволення інформаційних потреб громадян, організацій і держави і створення передумов переходу країни до інформаційного суспільства [2].

Даючи загальну оцінку процесам інформатизації, що відбуваються в світі, можна стверджувати, що сьогодні в основному реалізуються традиційні підходи до інформатизації, що полягають в:

- ✓ розвитку національних і корпоративних комп'ютерних мереж;
- ✓ створенні інформаційних порталів, баз даних;
- ✓ вдосконаленні телекомунікаційної інфраструктури;
- ✓ розширенні сфери використання веб-технологій.

Неоднаковий доступ до інформаційно-комунікаційних технологій, інформаційне домінування одних країн над іншими в міжнародній практиці характеризує терміном «цифровий розрив» чи «цифрова нерівність». Це є серйозною перешкодою на шляху створення гармонійного і стійкого інформаційного суспільства. Явище, позначене даним терміном, викликано відставання ряду країн світу щодо забезпечення комунікаційною інфраструктурою, низький рівень освіченості населення; недостатню кількість необхідних для розвитку і використання інформаційних технологій кваліфікованих фахівців. Як засвідчує практика, з прискоренням темпів інформаційної революції «цифрова нерівність» як між країнами, так і всередині країн не зменшується, а збільшується [3].

Складовою соціально-економічного розвитку стають знання і інформація, оволодіння якими вимагає вищої професійної освіти. Змінюється підхід до сутності, змісту і засобів отримання знань і добору інформації. На ринки праці впливають технологічні досягнення в сфері комп'ютеризації, біотехнології, енергетики, зв'язку і досліджень космосу [4].

Ще одним феноменом інформатизації сучасного державного життя стала інформаційна війна, як результат нових підходів до застосування інформації. Нові тенденції в методах ведення сучасних інформаційних воєн, викликані розвитком інформаційних технологій, настільки масштабні, що дозволяють військовим аналітикам говорити про нову революцію у військовій справі [5]. Сутність цієї революції не стільки в нарощуванні технічних характеристик озброєнь і появі нових технологічних рішень

скільки в новому концептуальному розумінні цілей і задач оборонної політики. Інформаційна війна відноситься до числа нових категорій конфліктного спектру, який розмиває межі традиційних понять економічного, військово-політичного і соціального конфліктів. Стрімкий розвиток і розповсюдження нових інформаційно-комунікаційних технологій в результаті науково-технічного прогресу набуває сьогодні характеру безпрецедентної по своїх масштабах інформаційної революції, яка робить зростаючий вплив на політику, економіку, науку і інші сфери життєдіяльності [2].

Отже, інформатизація суспільства є невід'ємним атрибутом сучасного інноваційного розвитку. Інформатизація суспільства характеризується як процес, що складається із соціальних, технічних, економічних, культурних, комунікаційних та Інших механізмів, які перетинаються і поєднуються в одне ціле, створюючи нові інформаційні технології для виробництва, переробки, збереження, поширення інформації. Глобальною метою інформатизації є забезпечення необхідного рівня інформованості населення, обумовленого цілями соціальне економічного розвитку країни.

Інформаційні джерела:

1. Мей К. Інформаційне суспільство : скептичний погляд. пер. М. Войцицька. К., 2004. С. 220.

2. Айламазян А.К., Стась Е.В. Информатика и теория развития. М.: «Наука», 2008. С. 178.

3. Осадчий В.В. Удосконалення професійної підготовки майбутніх вчителів засобами комп'ютерно-орінтованої системи навчання. *Інформаційні технології в освіті : Збірник наукових праць.* Херсон : Видавництво ХДУ, 2008. Вип.2. С.90-94.

4. Апшер В. Опасности «всемирной паутины». Конфидентю. 2008. № 5. С.45.

5. Практика защиты коммерческой тайны в США : руководство по защите деловой информации. М., 2003. С.143.

ЖИТТЄВИЙ ЦИКЛ ПРОЕКТУ

Ісаков Д.С., здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Проект (в управлінській діяльності) (англ. Project від лат. Projectus – кинутий вперед, виступаючий, видатний вперед) – тимчасове підприємство, спрямоване на створення унікального продукту, послуги або результату. У проекті розробляються і репрезентуються побудова проектованого об’єкта, схеми його функціонування, а також основні етапи та способи його виготовлення. За матеріалом проект являє собою креслення і розрахунки, макети та інші графічні і текстові матеріали, представлені або на папері, або в електронному вигляді.

Відповідно проект – це не тільки продукт, але і засіб проектування, при його розробці проектувальник реалізує вимоги до проектованого об’єкту, створює і порівнює варіанти проектних рішень, узгоджує різні плани і рівні розробки об’єкта та інше.

Доволі універсальний підхід визначення сутності проекту та основних етапів його життєдіяльності, наведено у роботі економістів Erik W. Larson та Clifford F. Gray [2]. Дослідники вказують, що модель життєвого циклу проекту складається із чотирьох етапів, а саме:

1. Етап визначення. Передбачає окреслення специфікації проекту, установлення мети проекту. Керівники особливу увагу приділяють формуванню команди та поділу основних обов’язків.

2. Етап планування. Характеризується зусиллями із боку складання плану згідно якого визначається вид та обсяг ресурсів, які необхідно залучити до виконання проекту, період реалізації проекту та строки